

ZŠ M. Šolleho

Kouřim

PUZZLÍK

Skládačka ze života naší školy

BŘEZEN

2016/2017

Cestujeme za dobrodružstvím

Přijímačky se blíží!

Používáte vulgární slova?

Žijeme ve škole...

Stalo se

20. 2. - 24. 2. byly jarní prázdniny

1. 3. jela p. uč. Hana Kolpaková na semifinále ankety Zlatý Ámos a probodovala se do finále!

2. 3. proběhl preventivní program pro 6. B

3. 3. pořádala škola **noční orientační závod pro MaRS**, výtěžek akce 7 114 Kč

6. 3. – 9. 3. se celá škola účastnila programu Dny pro záchranu života

10. 3. jeli turisté ze školy do Poděbrad do *Film Legends Muzea* (foto H. Borová)

14. 3. vyrazili přihlášení žáci (8. a 9. ročník) do Prahy na výstavu o *lidském těle*

14. 3. navštívila 2. A kouřimskou knihovnu

21. 3. Když chceš, tak to dokážeš - preventivní program s Radkem Bangou pro 4. - 9. ročník

21. 3. vyrazila do kouřimské knihovny 2. B

21. 3. jeli do Kolína na sálovou kopanou vybraní starší žáci

23. 3. proběhla v Oseku Osecká laťka – závody ve skoku do výšky- pro starší žáky

24. 3. **se konalo veřejné finále Zlatého Ámose, kde soutěžila paní učitelka Kolpaková** za podpory svých žáků a dalších fanoušků, podrobná reportáž viz dále

23. 3. proběhne okresní kolo olympiády ve fyzice

28. 3. byl **Den učitelů** (výročí narození Jana Ámose Komenského)

Stane se

30. 3. vyrazí do IQ LANDIE v Liberci 5. A a 7. ročník

3. 4. jede školu reprezentovat v krajském kole olympiády v českém jazyce v Kladně Jan Bug z 9. A, držme mu palce!

7. 4. se koná zápis do 1. třídy – od 13.00 do 17.00 hodin

10. 4. se všichni účastní Dne ochrany člověka za běžných rizik a mimořádných událostí

10. 4. 6. A soutěží v celostátní čtenářské soutěži Rosteme s knihou

11. 4. přihlášení žáci vyrazí do lanového centra KARAKORAM

12. 4. proběhne okresní kolo olympiády v biologii - starší žáci

13. 4. máme velikonoční prázdniny

14. 4. státní svátek

17. 4. velikonoční pondělí

18. 4. mají žáci **ředitelské volno**, neboť pedagogové se školí

19. 4. vyrazí 5. B na dopravní hřiště

19. 4. se koná v Kolíně divadelní představení Kytice, na které pojede 6. a 7. ročník

19. 4. a 20. 4. navštíví školu předškoláci z MŠ

20. 4. je okresní kolo olympiády v biologii pro mladší žáky

21. 4. proběhne **celoškolní program Den Země**

24. 4. začíná sběr starého papíru, připravte si pevně svázané a roztříděné balíky!

Žijeme ve škole...

Zlatý Ámos: paní učitelka Hana Kolpaková postupuje do finále

(předfinálové shrnutí)

Všichni víme, že děti z 5. A přihlášily svoji paní učitelku Hanu Kolpakovou do ankety Zlatý Ámos. Společně připravily prezentaci, kde svoji třídu poprvé vtipně představily 19. ledna porotě na krajském kole na zámku Berchtold. Paní učitelka se

pak probjovala do semifinále, kterého se účastnilo celkem 16 semifinalistů z celé republiky (do ankety bylo původně nahlášeno 78 pedagogů).

1.3.se konalo v Praze na MŠMT semifinále, kam měla paní učitelka přivést tři věci, které ji symbolizují a které pro ni připravili její žáci. A tak vyrazila se třemi oříšky pro paní učitelku. V jednom se skrývala celá třída, v druhém strom důvěry a přátelství, v posledním byla panenka UNICEFU a štrůdl, který děti pravidelně pečou, aby mohly panenky kupovat a pomoci tak zajistit očkovací vakcínu pro děti v rozvojových zemích. Už jich mají devět. Fotografie najdete na webu Zlatého Ámose.

A PANÍ UČITELKA SE PROBOJOVALA DO FINÁLE!!!

Finále je veřejné, koná se v pátek 24. 3. od 14 do 16 hodin v hotelu Olšanka v Praze. O Zlatého Ámose budou učitelé a učitelky bojovat v týmu s několika svými žáky. Čekají je různé soutěžní úkoly. Za prvé musí pedagogové svým samostatným vystoupením zaujmout porotu a diváky, za druhé předvedou krátké společné vystoupení se svými žáky. Další dva úkoly jsou tajné.

Chystáme se na finále! Co připravujeme?

Vymysleli jsme si dvě písničky. První je o soutěži a druhou budeme učit obecně. Ze začátku nám to nešlo moc vymýšlet, tak jsme se rozhodli do skupin a každá skupina tvořila svou písničku a to nejlepší jsme použili. Druhou písničku vymyslela skoro celou paní učitelka a je o tom, že zvítězíme! S paní učitelkou pojede na Ámose soutěžit Áďa P., Honza H. a Matěj K. Jako porotce jsme vybrali Emu A. Finále se odehrává 24. března v hotelu Olšanka, ve 12:15 odjíždí od školy autobus s dětmi a s paní učitelkami, ti všichni budou fandit! Finále bude vysíláno v České televizi a

v rádiu živě. Všechny vás zveme na finále, pojdte paní učitelce fandit! (psáno v době uzávěrky, kdy jsme neznali výsledek finále).

Na fotu paní učitelka na semifinále se štrůdly, žáci paní učitelky a strom důvěry a přátelství ze semifinále

Text ačmE, Olivka, Mates

Po uzávěrce: Finále Zlatého Ámose 24. 3. bylo napínavé a úspěšné, přestože naše paní učitelka nevyhrála. Ámosem se stal pan učitel Lukáš Lis ze ZŠ Soběslav. Ale to nevadí!!! Paní učitelka Kolpaková je jedna z šesti nejlepších v republice a pro nás je ta nejlepší !!!

Jaké bylo finále Zlatého Ámose???

Zpověď paní učitelky Hany Kolpakové

Konečně je tady finále!!!

Celý měsíc mezi semifinále a finále byl příšerně dlouhý, plný stresů, nervů, otazníků, příprav, ale také očekávání. Dostali jsme čtyřdenní rozpis a pěkně jsme se lekli.

A jak to vlastně bylo?

Ve čtvrtek ráno se finalisté a jejich partneři potkali na hotelu Olšanka. Vůbec jsme se neznali, pokukovali jsme po sobě, měli jsme zvláštní pocity, nevěděli jsme, co nás čeká – já, Radka, Alena, Pája, Míša a Lukáš – letošní nejlepší učitelé České republiky.

Hned nás čekala návštěva na radnici

V Brožíkově síni nás přivítali paní radní a předseda ankety pan Slávek Hrzal a poděkovali za naši práci. Náladu nám zásadně vylepšil raut s domácími větrníčky, ovocnými košíčky, jednohubkami s výtečnou pomazánkou z Lučiny a jinými dobrotami. V tu chvíli má – dnes už kamarádka - Radka řekla: „To dáme!“, protože nám začínalo být fajn. Jako dárek jsme dostali i prohlídku radnice a pak jsme se vydali se na oběd alias seznamka. A protože byla zima, strašná zima, dali jsme si něco na zahřátí, výborný oběd a zábava se začala rozjíždět. Vtipkovali jsme, přemýšleli, jak to asi bude, uzavírali různé sázky a vyplnili si tak čekání na čas, kdy nás přijme pan prezident na Hradě.

S blížící se druhou hodinou se zvyšovalo napětí

Ani jeden z nás se nikdy neúčastnil setkání s panem prezidentem. Ať si každý říká, co chce, je to pan prezident a toho nepotkáte ani v cukrárně, ani v parku, prostě událost. Na hradní náměstí pro nás přišli dva muži v obleku, odvedli nás do šatny a vysvětlili, jak to na hradě chodí, neboť se tu dodržují určitá pravidla chování. Postavili jsme se do pozoru podle abecedy a čekali. A dočkali se. Pan prezident k nám pohovořil, poděkoval, řekl, že jeho maminka byla učitelka a že nejhorší, co může být, je šikana mezi dětmi, ale také mezi dětmi a dospělými. Také si postesknul, že by možná dětem sem tam pomohlo, kdyby dostaly na zadek. A to je pravda. Dámy dostaly krásnou kytíčku frézí, mužům stiskl pravici, udělali jsme – jak řekl pan Zeman – rodinné foto pro média a společně jsme se odebrali do vedlejšího salonku, kde jsme přes půl hodiny u vína, kávy a mňamek hovořili o problematice školství. Byli jsme všichni nervózní, možná jsme se báli, ale nakonec to bylo fajn. Pak nás čekala úžasná prohlídka prostor Pražského hradu, viděli jsme místa, kam běžní smrtelníci nechodí, protože jsou to reprezentativní místnosti určené např. pro státní návštěvy. V tu chvíli mě už slušně bolely nohy, protože moc dobře víte, že šaty a vysoké lodičky nejsou můj každodenní pracovní oděv, a těšila jsem se na kalhoty, tenisky, sprchu a taky jsem doufala, že si alespoň na chvíli odpočineme. To bylo po čtvrté hodině.

Jenže na nějaký odpočinek nebyl čas, a tak jsme přijeli na hotel, čapla jsem tenisky a nějaké pohodlné oblečení a rychle na tramvaj, protože byla domluvena návštěva Českého rozhlasu. Prohlídka rozhlasu, doladění potřeb a nutností na finále, krátký rozhovor pro Český rozhlas 2 a pak večere. V noci v deset jsem opravdu padla do postele napůl mrtvá a řekla jsem si, že tímhle tempem nedožiju neděle.

Pátek – finále

Tedy ujišťuju vás, že jsem byla totálně vystresovaná. Ale můžu si za to sama. Pořádně jsem si nepřečetla úkoly, které jsem měla splnit a zjistila jsem, že nemám prezentaci sebe a školy. V té nervozitě jsem nebyla schopná nic vymyslet, tak jsem se hodila do běžeckého a šla jsem ty nápady ze sebe vytřepat do parku. Reflexní oblečení udělalo své, řekla jsem si: „Prostě tam vběhnu, něco řeknu a pryč.“ No jo, ale těsně před vysláním jsem pochopila, že je něco jiného říct kamarádce, že jsem hyperaktivní učitelka z Kouřimi, než to říct pětistům diváků. To byly nervy. A ještě jak jsem si navlíkla ty legíny, čepici, celou dobu v zákulisí jsem poskakovala jako jojo, všichni se mi smáli! Ale doskákala jsem na jeviště, něco ze sebe dostala a pak už bylo dobře. Disciplína s dětmi totiž byla super. Měli jsme připravenou legrační písničku o Zlatém Ámosu a o mně. A chtěli jsme, aby ji zpívali všichni! Bála jsem se, že s námi celý sál nebude chtít tleskat a zpívat, ale všichni, fakt všichni plácali a zpívali a byl to neopakovatelný zážitek, že jsme je přesvědčili.

No a pak bylo vyhlášení. Zlatým Ámosem se stal Lukáš Lis a bylo hotovo a čekala nás už jen odměna. Práci jsme odvedli a mohla začít zábava.

Bylo skvělé, že za námi přijel autobus našich fanoušků - žáků i pedagogů. Děkuje za podporu!

Žijeme ve škole...

Sobota byl odpočinkový den

Výlet na zámek Berchtold, procházka, kávička venku na sluníčku, ale také slavnostní pasování Lukáše Ámose na rytíře z Berchtoldu. A večer – kantorský bál. Naposledy jsme nastoupili, naposledy ve společnosti paní ministryně Kateřiny Valachové a mnoha důležitých osobností. Krásný pocit. Byli jsme to právě my, ti nejlepší, a vůbec mi nevadilo, že jsem nevyhrála. Dojemné bylo povídání pana doktora Cimického, dokázal nádherně říct, že jsme jedničky. No a pak začali hrát. A skončilo to až v neděli ráno. Se slzami jsme se rozloučili a slíbili si, že se brzy uvidíme.

A byl konec

Ale mám skvělé dojmy. Viděla a poznala jsem mnoho úžasných lidí. Těch, co jsem už dávno znala:

- děti, co všechno vymyslely a byly ochotné kvůli mně křičet a skandovat a podporovat mě a některé i plakat
- mé milé kolegyně a kolegu
- výjimečnou paní ředitelku, která mi od prvního dne držela pěsti a umožnila mi soutěžit se zúčastnit
- rodiče, kteří mě podpořili a někteří dokonce obětovali volný čas a přijeli se podívat.

Ale taky jsem poznala spoustu nových lidí. Ti, kteří stáli se mnou na pódiu, byli jeden lepší než druhý. Opravdové osobnosti. Opravdoví lidé se srdcem na pravém místě. Lidi, co berou život s humorem a nezapomněli používat selský rozum.

Odjížděla jsem s očima plnými slz. Jsem příšerně unavená, byly to tři měsíce vypětí, ale nakonec musím říct: „Díky Emi, díky děti, budu si to pamatovat celý život“.

(Velké poděkování patří ještě paní Alexandrové a panu Polákovi za trička, která jsme měli na sobě - my i děti diváci, a dětem za výrobu mávátek a transparentů.)

Trochu Zlatá Ámoska Hana Kolpaková

Zlatý Ámos - kámoš náš

V pátek jsem jel s paní učitelkou Kolpakovou (taky mamkou ☺) na finále Zlatého Ámosa a byl to pořádný nářez.

Přivezl mě tam společně s Áďou Polákovou, Emčou Alexandrovou a Honzou Haklem pan Kolpak. V autě jsme si naposledy vyzkoušeli naše vystoupení a popovídali si. Když jsem přijel na Olšanku, přivítala nás paní učitelka a dali jsme si věci do jejího pokoje. Pak jsme šli na generální zkoušku a vida, ono nám to šlo. Byl tam velký sál a já si připadal na pódiu jako televizní hvězda. Představoval jsem si, jak na těch všech židlích sedí lidé a koukají se na mě.

Potom jsme měli hodinu čas do oběda, došli jsme si do Flóry na zmrzlinu a hned jsme byli zase ve svém živlu. Když jsme se vrátili, spořádal jsem kuře na másle. Mňam! A pak jsme čekali. Konečně! Originální trička **Kolpačata** na sebe a šli jsme. Naše vystoupení bylo druhé v pořadí. Zazpívali jsme nejdříve písničku o soutěži a potom ji po nás obecenstvo opakovalo. Písnička měla stejný rytmus, ale podporovala paní učitelku. Nakonec paní učitelka žádnou korunu nedostala, ale pro nás je stejně nejlepší!!!

Mates

Jaké bylo finále soutěže Zlatý Ámos?

Celou soutěž natáčela Česká televize, a tak se naše škola rozhodla paní učitelku podpořit. Soutěž byla skvělá, na jevišti odehrávalo malé pěvecké vystoupení paní učitelky, Matěje, Honzy a moje. Taky jsem odpovídala na mikrofon o paní učitelce. Zažili jsme úžasný den, plný zajímavých zážitků. Vítězem se stal bohužel jiný učitel, ale pro nás je

„Kouřimská Hanička = jasná jednička!“

Adéla Poláková 5.A

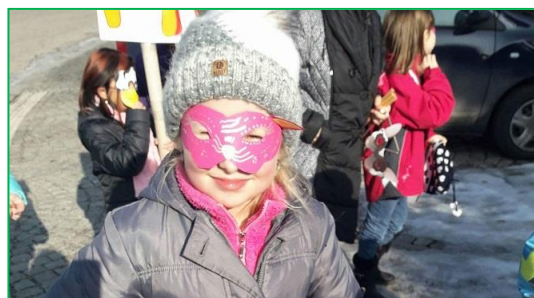
Žijeme ve škole...

Masopustní průvod

Týden před jarními prázdninami si děti ve školní družině vyráběly masky a hudební nástroje na masopustní průvod městem. Procházely náměstím a hrály na své vyrobené nástroje ze všech sil. Průvod vzbudil pozornost přihlížejících lidí, což děti velmi potěšilo.

Vychovatelky ŠD

Leden a únor ve znamení olympiád

Letos zaznamenali naši žáci velké úspěchy ve vědomostních soutěžích nejen ve školních kolech, ale i na okrese a Jan Bug z 9. A postoupí i do kola krajského.

17. 1. se v Kolíně konalo okresní kolo olympiády v dějepise, účastnilo se 37 žáků a **Tomáš Chlubna (8.A)** se umístil na pěkném 9. místě, **Anna Korousová (9.B)** na 13. místě.

24. 1. soutěžili v Kolíně na matematické olympiádě malí matematici z 5. ročníků, na krásném 9. místě se umístil **Adam Tulis**, 13. byla **Ester Lněničková** (ze 42 účastníků), oba z 5. A.

25. 1. se konalo okresní kolo olympiády v německém jazyce, kde se výborně na 3. místě umístil **Marek Čejka (9. A)**.

1.2. se konalo v Kolíně okresní kolo olympiády v českém jazyce, znamenalo velký úspěch!!! **Jan Bug** obsadil 2. místo a postupuje do krajského kola! **Marek Čejka** se umístil na krásném 6. místě. Oba 9.A. Krajské kolo se koná 3.4. v Kladně.

16.2. proběhlo okresní kolo olympiády v anglickém jazyce, v kategorii 1.A vyhrál na celé čáře **Šimon Kratochvíl** ze 7. ročníku!!! (tato kategorie nemá krajské kolo). V kategorii 2.A se na 8.-9. místě umístil **Lukáš Novotný** z 8.A. Všem gratulujeme!

Dospěláci si hráli s hlínou

Letos již počtvrté probíhal ve škole během ledna, února a března kurz Keramika pro dospělé. Devět maminek a babiček se devětkrát sešlo, aby si vyrobily anděly,

světloňose, květináče a jiné zajímavosti z hlíny. Sešly se všechny, které už pracovaly minulý rok, a bylo znát, že jsou to už „zkušené keramičky“, jak je vidět z fotografií. Další snímky si můžete prohlédnout na školním webu.

M. Bílková

MaRS – orientační běh pro zdraví

Bezmála 200 nadšenců se pohybovalo noční Kouřím s orientáckou mapou, baterkou a cílem zodpovědět třicet otázek. Po páté hodině večerní se to v malé haličce Základní školy Miloše Šolleho Kouřím začalo hemžit zájemci o účast na noční orientační akci, která byla pořádána zaměstnanci školy v rámci Maratonu s roztroušenou sklerózou (patronem je Nadační fond IMPULS). Výtěžek z dobrovolného startovného - 7 114 korun - byl věnován právě NFI. Závodilo se ve třech kategoriích, ale o umístění tentokrát nešlo úplně primárně. Pohyb je totiž mimo jiné prevencí proti této nemoci. Start se uskutečnil po šesté hodině, kdy už se začalo stmívat. Čelovky nasadit, baterky připravit, svaly protáhnout a jdeme na to! Závodníci měli 75 minut na hledání odpovědí na otázky. Na mapě se nacházela stanoviště, kde bylo možné odpověď najít, přečíst, spočítat, vyluštit a podobně. Někdo šel na jistotu, jiný se řídil heslem: Kdo hledá, najde. Všechny v cíli čekala odměna ve formě teplého čaje a příjemného pocitu, protože podpořili dobrou věc. Navíc se mnozí nekouřimští účastníci dozvěděli i něco o historii tohoto středověkého městečka.

Magdalena Randíková

A jak si běh užili žáci a pedagogové?

Zorientovali jsme se na jedničku, i když to byla pořádná makačka.

Já jsem běžel ve skupině s Filipem Nedvědem a Filipem Hampejsem. Oběhli jsme všech třicet kontrol, ale uznali nám jenom dvacet tři, špatně jsme odpověděli. Nakonec jsme se umístili na pěkném dvacátém místě. Chci moc poděkovat všem, kteří se na přípravě podíleli! **Mates**

Závod jsem si užila na maximum. Nesmírně mě bavil, otázky byly zajímavé, noční Kouřím je kouzelná. Závod měl vynikající atmosféru a těšilo mě, kolik lidí se zúčastnilo a přispělo na dobrou věc.

p. uč. Šárka Kubelková

Na orientačním běhu se celé naší skupince nejvíc líbila možnost užít si Kouřím jinak, než je to běžné. Tma dodala celé akci dobrodružný a tajemný náboj. Mě osobně nejvíc nadchlo, kolik dětí ze školy se zúčastnilo a s jakým nadšením hledali a plnili úkoly i ti žáci, kteří ve škole moc nadšení neprojevují.

p. uč. Jarmila Pexová

Žijeme ve škole...

Školní orientační běh se líbil

Z Nadačního fondu IMPULS přišlo velmi pěkné poděkování za noční orientační běh, jehož výtěžek byl zaslán právě na účet NFI.

Vážená paní ředitelko, jako nota veselé písničky se celým maratónem MaRS 2017 nesla zpráva, že se ke cvičení poprvé přidaly děti ze ZŠ. Že se k těm, kdo cvičí pro roztroušenou sklerózu, pro pomoc těm, kteří se v životě potýkají s nelehkým údělem, připojila škola. A orientační běh noční Kouřimí u nás, co jsme byli v tělocvičnách a vevnitř, vyvolal chuť se připojit naopak k Vám. Skvělý nápad, neuvěřitelně pojatá nenásilně, jen tak - jako mimochodem zmíněná - osvěta o roztroušené skleróze, o tom, co je to maratón a proč.

Děkuji všem, kdo věnovali svůj volný čas (a bylo ho - a je to vidět, hodně), nadšení a dokázali strhnout ostatní. Děkuji paním učitelkám za výborný nápad, příští rok se právě zde bude inspirovat mnoho dalších!

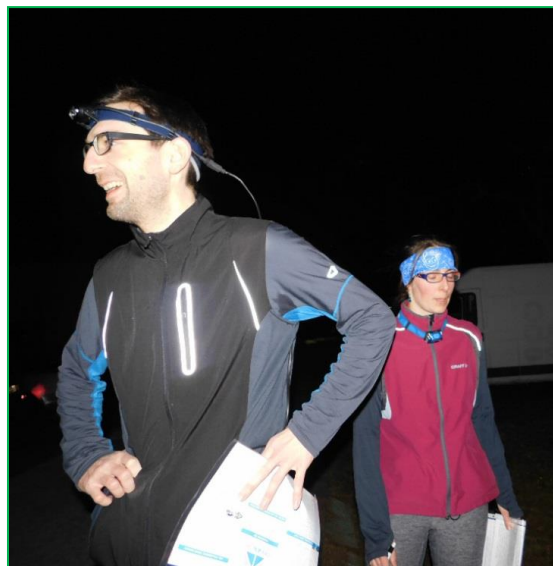
Děkuji dětem, které s sebou vzaly své rodiče a vůbec všem, kdo vzali za své výzvu maratónu:

"Máš RS? Musíš cvičit! Hýbat se, chodit i běhat! - Ale ano, poběžíme spolu, aby se ti běželo, nebo jenom šlo, líp..."

Kdybych si mohla vybrat a znovu chodit do školy, přála bych si chodit k Vám. A sedět v lavici s dětmi, které páteční večer strávily během pro RS, o přestávce se honit po chodbě (asi se to nemá, a nesmělo nikdy, ale stejně jsme to dělali...) a poslouchat napomenutí paní učitelek, které neváhaly a ve svém volném čase zorganizovaly pro děti takovou skvělou akci. A sice to nevěděly, ale nechat se formovat lidmi, kteří mají srdce na pravém místě, vědí, co je důležité a umí to předat, vtisknout další generaci. Ještě jednou děkuji všem a velmi si vážím Vaší podpory, protože Vaše podpora znamená, že se dobré věci dějí, že se mohou dít...

Všem přeji za tým Nadačního fondu IMPULS hodně radosti a hravosti a neutuchající elán pro každý den,

S pozdravem Kateřina Bémová
NF IMPULS

Žijeme ve škole...

Záchranáři nás školili, jak na popáleniny

Akci nazvanou „Dny pro záchranu života“ absolvovali během prvního březnového týdne pod vedením profesionálních záchranářů (Pepy, Zbyňka a Martina) ze vzdělávací společnosti Zdravotníci všichni žáci naší školy. Jednalo se již o naše druhé společné setkání. Program byl zaměřený na poskytování první pomoci a ochranu zdraví a člověka při mimořádných událostech – téma popáleniny. Všichni tři muži pracují pro Záchranou službu ČR. Vzhledem ke své zkušenosti a chuti setkávat se s lidmi vytvořili společnost, která interaktivní formou vzdělává žáky a širokou veřejnost. Všechny své programy si vytvářejí zcela sami a vždy tak, aby posluchače program zaujal a přinesl jim něco nového.

Martina Křížová

Jak program viděli naši redaktori?

Od 6. do 8. března se konala na škole záchranářská akce, na které nás profesionálové učili jak a co dělat, když se jakkoli spálíme. 1. část byla teorie o tom, abychom poznali, kolik stupňů spáleniny může být, jak ho ošetřit a kde nebo jak se něco takového může stát. V 2. části jsme se šli kouknout do sanitky, prohlédli jsme si zařízení a potom jsme zamířili do hálky, abychom si prakticky vyzkoušeli, jak spolupracovat s dispečerem, jak poskytnout první pomoc při spálení a co

Čenda

dělají záchranáři, když si přijedou pro dotyčnou osobu.

Na těchto dnech se mi líbilo, že nás učili zábavnou formou. Místo abychom seděli v lavici a drtili se, tak jsme si to zkusili v realitě (na umělém panákově).

Wewerka

V pondělí 6. 3. k nám do školy přijeli záchranáři. Naučili nás spoustu nového. Umíme ošetřit krvácení, poskytnout masáž srdce do rytmu písně (Rolničky, rolničky...), upevnit dlahu, ale také zahřát pacienta a přivolat záchranku. Vše jsme pečlivě natrénovali a byla u toho veliká legrace.

Žáčci 1.A

Den záchranářů byl velice zajímavý. Letos jsme se dozvěděli o popáleninách, jak je ošetřovat. Takovýto přednášek bychom mohli mít klidně víc, neboť věci v nich řečené nám, nebo komukoli jinému, mohou zachránit život.

Marek

Ve škole se konala akce „Den záchranářů“. Naše třída se učila o popáleninách 1. - 3. stupně. Po prezentaci o popáleninách jsme se učili resuscitovat. Pak jsme se šli podívat do sanitky a prohlédli jsme si její vybavení. Nejvíce se mi líbila obličejová maska s kyslíkovou bombou. Nakonec jsme sehráli scénku o tom, co dělat v případě, že se někdo popálí a jak si zavolat záchranku.

Chondra

Výstava Body byla úchvatná a trochu nechutná

Výstava The Body Exhibition byla skutečně zajímavá, i když trochu nechutná. Vyrázili na ni 15. 3. do Prahy osmáci.

Na skutečných lidských vypreparovaných tělech jsme si mohli detailně prohlédnout, jak vypadá lidské tělo zevnitř. Výstava mi přišla zpočátku nechutná, ale zvědavost zvítězila. Docela mě překvapilo, jak vypadá průduškový strom v plicích a také mě fascinoval model prokrvení lidského těla. Opravdu se mi dělalo špatně u

vypreparovaných embrií starých od 1. dne až do 24. týdne vývoje. Výstava se mi líbila, ale už samotný nápad ukazovat mrtvá těla jako exponáty na výstavě mi přišlo za hranicí etiky.

Jonáš

Spolužáci dodávají:

Cítila jsem se tam zvláštně, celou atmosféru dokreslovalo ještě modré podsvícení. Zajímalo by mě, jak celý koncept vznikl. Chtěla bych se tam ještě jednou podívat a vzít s sebou rodiče. Adéla 8. A

První dojem byl příjemný, až do doby, kdy nám průvodce řekl, že všechno jsou to právě exponáty, skutečná lidská těla. To s námi tedy trochu trhlo. Lukáš 8. A

Bylo to velice zajímavé, jen ty vnitřnosti mi připadaly nechutné. Eliška 8. B

Bylo zajímavé, že všechno bylo pravé. Ten nejsmutnější, ale i nejzajímavější zážitek byl plod dítěte, mohla jsem vidět třeba tvorbu kostí. Bára 8.B

(celkově příjemné hodnocení, pro někoho byla výstava dlouhá, pro někoho krátká, ale všichni byli překvapeni, jak lidské tělo vypadá, jen některým žákům výklad mediků připadal dlouhý a bylo tam málo laviček!!!)

Turisti v Poděbradech

V pátek 10. 3. se turistický kroužek vydal do Poděbrad. Cílem byla návštěva FILM LEGENS MUZEA PODĚBRADY.

Obdivovat jsme mohli filmové exponáty, sochy v životní velikosti, figurky z filmů jako je Avatar, Iron Man, Batman, Star Wars atd. Průvodce nám vysvětlil, kdy bylo muzeum založeno, kdy byly vystavené předměty vyrobeny, kolik stojí aj. Bylo to velmi zajímavé.

Po prohlídce muzea jsme se vydali na nádvoří zámku. Našli jsme léčivý pramen a mnoho točících se srdíček (Poděbrady jsou lázně pro nemocné srdce a pohybové aparáty). Výlet jsme zakončili procházkou po kolonádě a občerstvením v cukrárně. Výlet do Poděbrad můžeme jenom doporučit.

Text J.Štullerová 6.B, foto H.Borová

Žijeme ve škole...

Florbal s TEMPISHEM

Naše škola uzavřela smlouvu se sportovní značkou Tempish. Podmínkou bylo nechat vyvěsit upoutávku ve sportovní hale. A poté naše škola získala 12 florbalových holí, 12 rozlišovacích dresů a dva míčky! Žáci prvního stupně, kteří navštěvují kroužek florbalu, jsou nadšení a děkují společnosti za takový dar.

Kampaň **TEMPISH - FLORBAL DO ŠKOL** podporuje sportovní aktivity (florbal) dětí, zdravý životní styl a sportovní aktivity škol.

Text a foto M. Křížová

* * * * *

Otec otevře žákovskou syna a povídá: „Pepo, ty to teda poslední dobou pěkně flákáš!“ A Pepa na to odpoví: „Díky, tati, já věděl, že mě podpoříš!“

Jiřík vybírá v obchodě pro maminku kuchařskou knihu.
Prodavačka se ho ptá: „Chceš tu za osmdesát, nebo za padesát?“
„Stačí ta menší, my tolik nejíme.“

Vyšel pán před půlnocí z vinárny. Před vchodem spatřil kluka, asi tak kolem deseti let: „Nemyslíš, že bys už měl být dávno doma?“
„Proč? Já nejsem ženatý.“

Děda spí a chrápe. Malá Anička mu kroutí knoflíkem u košile.
Najednou do pokoje přijde babička a povídá: „Co to děláš, Aničko?“
„Ale, snažím se naladit jinou stanici!“

Zajímáme se o své okolí...

Noemova Archa vyplouvá v Praze

O prázdninách jsme se s mamkou vydaly na výstavu, o které v prosincovém Puzzlíku psal Michal. Jmenuje se Archa Noemova.

Je to stálá expozice Nové budovy Národního muzea. Zvířata zde jsou rozdělena podle toho, kde žijí, takže je tu oddělení Austrálie, Jižní Amerika, Madagaskar atd. Najdeme zde i „kinosál“- místnost, kde se promítají přírodovědné dokumenty- a dětský koutek, interaktivní desku s vyznačenými národními parky Evropy a interaktivní plátno s ohroženými druhy. Dále je zde vystaven některý z

vyhynulých druhů živočichů, kteří se mění jednou za určité období. Když jsme tam byly s mamkou, byl to holub stěhovavý. Tato výstava se mi moc líbila a byla jsem ráda, že jsem tam našla svoje oblíbená zvířata, třeba veverku a vlka.

Text a foto Wewerka

Jeskyně víl je překrásná

Vílí jeskyni jsme navštívili na začátku jarních prázdnin.

Auto nás dovezlo do Brtníku u Krásné Lípy. Odtud začala naše výprava za vílami. Po zelené turistické značce naše cesta vedla po velkém namrzlém a částečně bahnitém stoupání. Místy ještě leželo i půl metru sněhu, který nám náš výstup ztěžoval. První zajímavost, sovi jeskyně, nás okouzila nádhernými ledo-pády, některé byly až 3m vysoké. Další průchozí bod se jmenoval „Velký pruský průsmyk“.

Podle popisků se zde schovávali lidé z okolních vesnic za třicetileté války i později. Na kamenných převisech mají být vyryty různé monogramy a letopočet 1776, ale všude byl sníh a led, tak se nám to nepodařilo najít. Dál naše cesta vedla kolem Vlčího potoka, který lemovaly různě velké a barevné ledopády. Konečně se objevil ukazatel k vílí jeskyni. Naše oči spočinuly na velké

zledovatělé a uklouzané stráni. To je to místo. Po dlouhém šplhání - nebýt tam zábradlí ze řetězu, asi bychom ten kopec nevyšplhali - jsme stanuli před jeskyní. Ten, kdo očekává, že spatří pohádkové víly, bude zklamán. Jeskyně je plná ledových krápníků rostoucích ze stropu i ze země. Když se za krápníky dají rozsvícené svíčky, navodí to opravdovou pohádkovou atmosféru. Zpáteční sestup od jeskyně byl ještě složitější než výstup. Podkluzovalo to, a tak jsme to sjeli po zadku. Jelikož je zima a brzy se stmívá, tak nám zpáteční cestu ztěžovala přicházející tma. K autu jsme došli již za tmy. Naše túra měřící 15km se nám moc líbila a už plánujeme, že se tam zajedeme podívat v létě.

Text a foto Myšák a Fífa

Zajímáme se o své okolí...

Karel IV. stavitel

Určitě víte, že minulý rok 2016 se slavilo 700 let od narození Karla IV. Jedna z mnoha výstav se otevřela v půli prosince v domě U Zlatého prstenu v Praze. Nazývá se Praha Karla IV., velkolepé staveniště Evropy. A na tu jsme se s mamkou (i když se zpožděním) vydaly.

Vyrazily jsme na ni o jarních prázdninách (konkrétně 21.2.).

Výstava se nachází v domě U Zlatého prstenu, což jsou další výstavní prostory Muzea hlavního města Prahy. Dům je otevřený krátce. Při jeho opravě byly nalezeny gotické prvky (klenby, ostění a další), proto mi přišlo, že se tam výstava přímo hodí. Na výstavě se nacházejí listiny, pečeti, mince, knihy, zbytky nádob a kůží, které se dochovaly. Také tam najdeme modely domů i částí Prahy z doby vlády Karla IV. Na největší model Prahy na výstavě se promítalo. A co? No, postupný vývoj. Stavba hradeb, Nového města a další. Na tomto modelu jsem se dozvěděla zajímavou věc. Praha byla v tu dobu větší než Vídeň, Brusel, dokonce i Paříž byla menší. V té době to bylo opravdu srdce Evropy. Ale zpět k výstavě. Nepromítalo se tu jen na model, ale taky na plátna. A to příběhy o Karlově životě. Na téhle výstavě pochopíte, proč se mu říkalo Otec vlasti.

Text a foto Wewerka

Neboj se a Zpívej!!!

Zpívej je název animovaného filmu, na který jsme se se sestrou v sobotu 18. 2. vydaly do Prahy.

Konkrétně do Letňan. Zkrácený obsah: Veselý koalí chlapík Buster Moon vlastní divadlo po otci. Avšak na jeho hry nikdo nechodí, a tak divadlo bankrotuje. Buster vyhlásí pěveckou soutěž. Jako výhru nabídne vítězi 1000 dolarů, ale jeho nešikovná sekretářka, která vytváří plakáty, se překlepne o dvě nuly. Takže odměna je napsaná jako 100 000 dolarů. A Buster si toho nevšimne. Pořádá konkurz, na který přijde mnoho zvířat. Vybere nakonec goriláka Johnyho, prasata Rositu a Guntra, dikobrazici Ash, myšáka Mika a slonici Mínu.

Teď k jednotlivým postavám, protože ta prožívají své příběhy. Johny je syn lupiče, který si přeje, aby Johny byl v jeho gangu. Ale on chce být zpěvákem. Dikobrazice Ash se jednou vrátí ze zkoušky a její přítel hraje na kytaru s jinou dikobrazicí. A tak se s ním rozejde. Slonice strašně ráda zpívá, ale je šileně nervózní před publikem. Myšák hraje na saxofon, je hrozně namyšlený. A honí ho tři medvědi, které podvedl v kartách. A prasata Rosita a Gunter? Rosita má 20 dětí a její manžel si jí skoro nevšimá. S Guntrem ji dal dohromady Buster, protože ona hezky zpívá a on dobře tančí. Když však pořádají generálku, nešťastnou náhodou se celé divadlo zboří. Buster najednou začne být strašný pesimista. Podaří se ostatním přemluvit ho a udělat nové představení? Povede se jim to? To už vám neřeknu. Koho by to zajímalo, určitě se na film podívejte.

Text Wewerka

Haly PVA Expo Praha praskaly ve švech

A to proto, že se v nich konal rybářský veletrh. Pokud je někdo z vás rybář, buď jste o něm už slyšeli, nebo na něm dokonce byli.

Je to už můj 4. rybářský veletrh. Patronem a jistě hlavní hvězdou veletrhu je nejznámější český rybář Jakub Vágner. Kromě různých prodejců tu najdeme přívlačový testovací bazén (na fotce), na kterém se zkouší různé přívlačové pruty, nástrahy a tak. Konalo se tu také mnoho soutěží: Vyhráj rybaření s Jakubem Vágnerem, Vyhráj rybaření v Rakousku, Odhadni, kolik návštěvníků se přihlásilo do této soutěže a další. Dokonce jste si tu mohli nechat namalovat rybářskou karikaturu (a já jsem si ji namalovat nechala). Veletrh se mi moc líbil a už se těším na další.

Text a foto Wewerka

Zajímáme se o své okolí...

Retro je tu

Využily jsme s mamkou jarní prázdniny a vyrazily jsme na výstavu „Retro“ do Prahy.

Výstava se koná v Nové budově Národního muzea a představuje různé věci od konce 19. do konce 20. století. Je rozdělena na dvě části. V první části najdeme oblečení, boty a další doplňky rozdělené podle doby, kdy se nosily. V druhé části nalezneme starší hry a přístroje jako třeba psací stroje, telefony a další. A jaké se hrály hry? Člověče, nezlob se, dáma a Z pohádky do pohádky, stolní fotbal nebo i loutkové divadlo. Najdeme zde i jeden příběh Čtyřlístku, který byl velmi populární. Mně osobně se nejvíce líbila akční druhá část. Zajedťe se podívat, jak žili vaši rodiče a prarodiče. Výstava trvá do konce května.

Wewerka

Výlet do lázní v Německu

O jarních prázdninách jsme s rodinou vyrazili na výlet do Německa, navštívili jsme termální lázeňské město Bad Füssing.

V městě Bad Füssing jsou kromě hotelů, muzeí, restaurací i veřejně přístupné termální lázeňské domy - Europa Therme, Johannesbad, Therme I. S rodiči a sestřičkou jsem navštívila lázeňský dům Johannesbad, kde se nám moc líbilo. Vodní plocha tohoto domu měla 4 500 m². Teplota vody se pohybovala mezi 29 až 42 C°. Nejčastěji byla okolo 35-37 C°. Nejvíce se mi líbily různé vodní masážní trysky, dlouhý kanál proudící vody, sopkový bazén, sirné horké zřídlo a umělé mořské vlny. Lázně Bad Füssing jsou sice asi 250 km od Prahy a jsou zaměřeny především na léčbu onemocnění kloubů a bolesti páteře, ale stojí za to je navštívit. Byla jsem po nich příjemně unavená, ale nic mě nebolelo.

Oliva

Leckteří vyrazili o jarních prázdninách do botanické zahrady, ale každý si to užil jinak!

V Liberci je mnoho zahrad, ale já si vybral botanickou

O jarních prázdninách jsem navštívil botanickou zahradu v Liberci.

Zvenčí vypadala zahrada dost malá, ale když jsem vešel dovnitř, byla obrovská. Měl jsem radost, že tam kromě rostlin byla i zvířata např. želva, rejnok a zvířátko, které mi připomíná Ďasovce z Harryho Pottera (na poslední fotografii).

Co se týká rostlin, byly tam sektory s různými typy krajín, například americké tropy, africko-asijské zahrady, deštný prales... Hezké byly rostliny z amerických tropů. A naopak hrůzu mi naháněly obří kaktusy. Moc se mi tam líbilo, a pokud někdy pojedete kolem, určitě se stavte.

Text a foto Mates

Zajímáme se o své okolí...

Večerní botanická

Určitě znáte botanickou zahradu v Praze, takže ji nemusím představovat. Ale nevím, jestli tušíte, že ve skleníku Fata Morgana se konají večerní prohlídky. Já jsem se na jednu vydala se svým skautským oddílem.

A bylo to moc zajímavé. Ve skleníku se pořádá výstava orchidejí, proto jsme se o nich dost dozvěděli. Také jsme viděli napodobeniny různých kořenů (například baobabu), hodně druhů ryb a květin ze tří částí skleníku z různých druhů krajin: pouště a polopouště, deštný prales a

vysokohorské oblasti, ale i krásně osvětlený vodopád. Prohlídka se mi moc líbila a doporučuji ji každému, kdo má rád květiny a ostatní příslušníky flóry

Tex a foto Wewerka

Botanická zahrada, krásná i za nevlídného počasí

O jarních prázdninách jsem s mamkou jel do botanické zahrady v Praze, přestože počasí bylo hrozné a kytky nerostly. Botanická zahrada je rozdělena na venkovní a vnitřní, proto jsme se sem taky vydali. Venkovní nebyla nic moc, jen Japonská zahrada ušla. Když jsme se konečně dostali k té vnitřní (což byl mimochodem obrovský skleník se jménem Fata Morgana), nevypadala z venku nějak náramně úžasně, ale uvnitř to bylo o moc lepší.

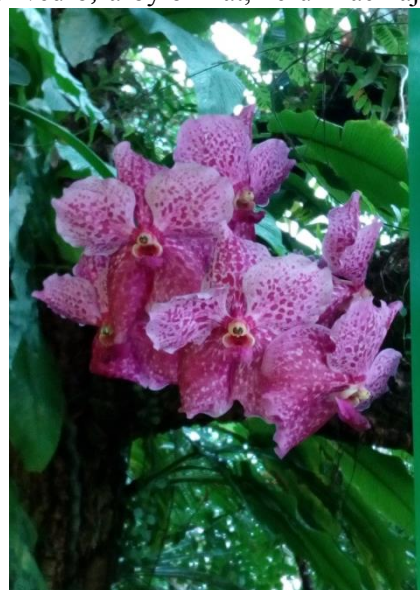
Rozmanitost rostlin je ohromná

Skleník byl rozdělen na tři teplotně odlišné části - budeme jim říkat místnosti, abychom si rozuměli. První místnost byla porostlá rostlinami podobajícími se kaktusům a travami, které vypadaly, že nepotřebují extra moc vody. Na první část skleníku bylo ještě napojeno jedno velké akvário, ve kterém plavala spousta ryb různých druhů. Já osobně jsem si myslel, že už je to všechno a že jdeme domů.

Najednou odněkud ze dveří vyšli lidé a za těmi dveřmi jsem viděl další zeleň, to byla druhá místnost, ve které bylo ještě větší vedro, a bylo znát, že už začínají

tropy. A opravdu, rostly tu různé palmy cykasy a orchideje, prostě vše možné. Šli jsme i přes lávku, ze které jsme viděli ze shora na jezírko. A další palmy a traviny. Ale počkat, další dveře! Ty vedou do třetí a zároveň poslední místnosti, ve které bylo ještě větší horko, a já myslel, že se upeču ve stínu cykasu s metrovými listy. Ale byly tam lepší rostliny. Například kytky, které vypadaly jako červený kornout s borůvkami nebo jezírko s plovoucími rostlinami a hlavně tam byl vodopád, sice uměle vytvořený, ale krásný. Na konci cesty jsme našli odpočívadlo se židlemi, a protože na konci nebyly dveře ven, museli jsme to projít celé zpátky, to ale nevadilo, takže jsem si ještě všimnul kytek pověšených za provázek ve vzduchu, dalších a ještě větších palem s ještě většími listy a v prvním oddělení břečťanu a jiných odrůd kaktusů. Já jsem teda nečekal, že se mi tam bude tak líbit. Až bude léto, vypravím se tam ještě jednou, abych se podíval i na venkovní zahradu.

Text a foto Mišon

Zajímáme se o své okolí...

Jarní prázdniny plné soutěží

Město pořádá o jarních prázdninách pro děti řadu soutěží.

V pondělí jsme si s bratrem Míšou byli zasoutěžit v sálu radnice v pexesu. Sešlo se 12 dětí všech věkových kategorií. Hrál každý s každým a podle dosažených bodů se určoval vítěz. Docela se nám vedlo. Míša se umístil na 1. místě a já obsadil 3. místo. Na pexesu byly obrázky s městskými motivy a fotkami z různých městských akcí.

V úterý nás očekával souboj v piškvorkách. Piškvorky je logická hra, kdy jeden z hráčů maluje kolečka a druhý křížek, úkolem je vytvořit řadu pěti symbolů a to buď ve svislé, vodorovné nebo šikmé řadě. Protihráči si navzájem blokuji vytvářející se řady, je to náročnější hra, alespoň pro mě (ale opět jsme stanuli na stupni vítězů).

Ve středu se konal ve sportovní hale fotbalový turnaj. Celkem se dostavily 4 týmy složené z pěti hráčů různých věkových skupin, i pár holek si zahrálo. Nejlepší tým byl složený převážně ze starších žáků. Byli jsme s bratrem v týmu SPORTOVCI a skončili jsme na posledním 4. místě.

Poslední den ve čtvrtek se konal turnaj ve florbalu. Na tento zápas jsem se nejvíc těšil. Hrál se opět v hale. Účast byla malá, hrály jenom 3 týmy smíšených družstev. Byl jsem v brance, nějaké góly chytil, ale nějaké bohužel pustil. Takže jsme byli třetí.

Takové prázdniny se mi líbí.

Text Fífa, foto z webu města

* * * * *

„Tatí, můžu se, než usnu, koukat na televizi?“ „Dobře, ale ani o chvíličku déle!“

„Ale tatí, já nechci mladšího bratříčka!“

„Nemel a jez, co maminka uvařila!“

Pavlíčku, proč musíme v zimě sypat ptáčkům?
Aby jim neklouzaly nožičky.

Petříčku, chtěl bys raději sestřičku nebo bratříčka?
Mně je to jedno, dělejte si, co chcete!

Franta vyjde před školu, podívá se po obloze a prohodí: „Tak dneska to ještě nebude... Je pod mrakem.“ „Co nebude?“ ptá se kamarád. „Ale nic. Táta říkal, že se ze mě jednoho krásného dne zblázní.“

Co si slibujete vy, pane profesore, od zavedení sexuální výchovy na školách?
Že konečně budou studenti rádi dělat domácí úkoly.

Při zkoušce:
„Jak rozeznáš jablono od hrušně?“ „Podle ovoce.“
„A v době, kdy stromy nemají ovoce?“ „Tak si počkám.“

Učitel k žákovi: „Kde leží Afrika?“ „Na mapě...“

Zajímáme se o své okolí...

Jak se mají na Ko Tao?

Matyáš Wojewoda vyrazil s rodiči na ostrov Ko Tao do Thajska.

Co se tam jí?

Převážně pálivé jídlo, hlavně kari. No co byste čekali, když je to v Thajsku? Osobně bych tam doporučoval panang kari nebo matsaman. Obojí je většinou středně pálivá omáčka s rýží, dokořeňovat se nemusí, ale raději

se ptejte, jak moc pálivé to je, a to u všech jídel, protože někdy jsou velice pálivé. A když se vám žádná restaurace nezdá, nemusíte se bát, protože i na ulici se najdete skvěle. „Na každém rohu“ najdete minimálně dva stánky s jídlem (obvykle vždy jeden s palačinkami a druhý se satai, což je jakékoliv „maso na špejli“).

Jaké bylo potápění?

Když se rozhodnete, že si od břehu trochu odplavete kvůli potápění, tak možná uvidíte pár ryb a korálů, ale jinak nic moc. Spíše bych doporučoval najít někoho, kdo má v ruce cedulku a pokřikuje „Taxi bout“. Takových je tam vážně hodně. A když si ho najdete a řeknete mu, že byste se chtěli projet kolem ostrova, vždy vám zastaví na velmi zajímavém místě (na pláži nebo na otevřeném moři) a můžete si tam zašnorchlovat. Doporučuji Aow leuk, hloubka je asi 15m, takže musíte umět pořádně plavat, ale ty korály a ryby jsou prostě úžasné. Viděli jsme i více než metrovou rybu!

A co ubytování ?

Na špičkové úrovni. Čisté a udržované. Designově velmi hezké s velmi zajímavými vzory. My jsme bydleli v hotelu The Mud. Když k hotelu přijedete, vidíte recepci se střechem do tvaru ptáka se svítícíma očima, což v noci vypadá velmi působivě. Jakmile vejdete do svého pokoje, zjistíte, že vše je vlastní výroby. Jejich motto je „The spirit of Thai“, což hovoří za vše.

A jací jsou Thajci ?

Thajci jsou velmi hodní, sympatičtí a pozorní. Když vidí dítě, ihned se k němu hrnou a chtějí si s ním hrát. Jsou velmi slušní a úslužní a nejlepší na tom je, že toto chování je pro ně naprosto přirozené a na nic si nehrají. Všichni se se všemi zdraví a jeden na druhého se neustále směje. Ať se ubytujete v jakémkoli hotelu, čekají vás s ledovým ručníkem a skvělým nápojem. Návštěvu Thajska mohu všem vřele doporučit ☺.

Text a foto Dody

Zajímáme se o své okolí...

Poprvé na recitační soutěži

Po recitační přehlídce v Kouřimi se mi přednes tak zalíbil, že jsem se spolu s Terkou Kozákovou přihlásil na oficiální recitační soutěž v Kolíně.

A tak po složitě přípravě jsme v úterý 14. 3. čekali v osm hodin ráno před Domem dětí a mládeže. Hned po zápisu jsme se usadili a byli zvědaví, až začnou přednášet děti z první kategorie. Po každé kategorii byla dlouhá pauza na vyhodnocení poroty, kterou jsme trávili přípravou vlastních textů. Jak přibývaly kategorie, přibývaly naše nové zkušenosti (kategorie byly celkem čtyři). Některé přednesy se nám líbily, některé méně, každopádně to byl zážitek. Když jsem se blížil na řadu, začínal jsem mít trému, ale nakonec se naše recitace velmi povedla. Byli jsme spokojeni - bylo nám rozumět, mluvili jsme dostatečně nahlas, text jsme říkali procítěně. Díky tomu jsme si oba vysloužili od poroty čestné uznání za interpretaci a osobitý výběr textu, avšak na postup to ještě nestačilo. Jsme rozhodnutí, že příště jedeme zas!

Honza

Zámecká prkna 2017

Letos v březnu se již tradičně konala v Domě dětí a mládeže v Kolíně divadelní přehlídka Zámecká prkna.

A tam jsme my, mladí Mršťáci, nemohli chybět! Na tuto přehlídku jsem se opravdu těšil, a to už od loňska. Jelikož divadlo miluji, užil jsem si tento den báječně.

Do deseti hodin v noci se na pódiu vystříдалo celkem pět divadelních souborů a každý byl něčím originální. Viděli jsme povedený muzikál, souhru několika vtipných etud, improshow, zábavnou hru o nekonečném souboji mezi žáky a učiteli a na úplný závěr nám jako třešničku na dortu zahrál kouřimský soubor Mršťá Pršťá Juniors svoji komedii Sbal špita a vypadni, kde jsme se bavili nad komičností dvou nezkušených padouchů, kteří se rozhodli přepadnout banku, avšak vše skončilo fiaskem. Po ukončení každé inscenace jsme se sešli v postranní místnosti, kde jsme v kroužku debatovali o tom, co jsme právě viděli, a poslouchali jsme připomínky divadelních kritiků a odborné poroty. Každá sekunda pro nás znamenala plno zkušeností, proto se vyplatilo dávat pozor, i když jsme s porotou někdy nesouhlasili. Pauzu okolo poledne nám zaplnily workshopy, na které jsme se mohli libovolně přihlásit. V nabídce byla hlasová dílna, téma jako tréma a kritický seminář. Je snad jasné, kam jsem se přihlásil! Neříkám, že jsem se naučil kritizovat, ale bylo to

přinejmenším zajímavé a poučné. Navíc je příjemné si popovídat s lidmi, kteří mají stejné zájmy jako já.

Co dodat na závěr? Všichni herci byli moc šikovní a většina se poprala i s hrůzostrašnou akustikou, která v sále a především na pódiu převládá. Jen improvizátoři možná neměli svůj den, ale vše se pokaždé nepovede. Nakonec k tomu, abyste se zlepšovali, je potřeba dělat chyby a čas od času mít i nějaké nepovedené představení. Pro nás, Kouřimáky, to byly ale výborné tipy na improvizáční hry! Těšíme se na pátý ročník, dali jsme si totiž slib, že příští rok na Prknech vystoupíme i my!

Honza

* * * * *

Zajímáme se o své okolí...

4 důvody, proč navštívit Ralsko a okolí

Pozor, Ralsko leží v bývalém vojenském pásmu. Leží uprostřed území, kde se nachází nevybuchlá munice. Takže chod'te po vyznačených cestách, ne po svých cestách!

1. Hradčanské rybníky

V rezervaci žije přes 200 druhů ohrožených rostlin, živočichů a mnoho vzácných ptáků. Na celém území se nachází čtyři lesní rybníky. Jsou tu rozsáhlé mokřady, ve kterých žije mnoho druhů korýšů a měkkýšů. Pobývají tu i vzácní motýli. Cesta vede

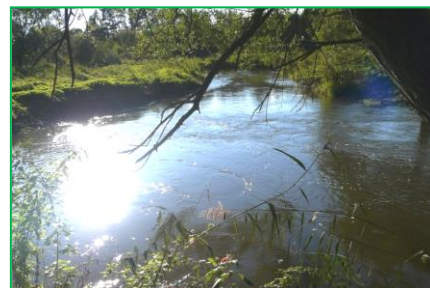

pouze k jednomu z rybníků. Kolem rybníků chodit můžete. Pozor ale na bažiny.

2. Hradčanské stěny

Jedná se o zalesněný skalnatý vrch. Krajina je vskutku kouzelná. Najdete tu Skalní bránu, Psí kotel a další skalní útvary, které dohromady tvoří skalní město. K této lokalitě vedou turistické stezky od Máchova jezera.

3. Meandry Ploučnice u Mimoně

Povodí řeky Ploučnice je plné meandrů, a právě proto je jedinečným biotopem. V mokřadech žije velké množství živočichů.

4. Vrch a hrad Ralsko

Cesta na hrad je vytesána do skály a vede přes listnatý les. Vrch je původně vyhaslá sopka, což je krásně vidět zejména od Ralska. O založení hradu se toho moc neví, do husitských válek patřil rodu Vartenberků, později byl sídlem loupeživých rytířů. Dodnes se

zachovala obytná věž a nádvoří s obvodovými zdmi.

Tak hezké putování!

Text Jonáš, foto internet

Devátáci se chystají na odchod ze školy Některých jsme se ptali na jejich životní plány.

1. Letos vycházíš z devítky, jaké povolání bys chtěl jednou dělat?
2. Jaké zaměstnání bys vůbec nechtěl dělat?
3. Jakou osobnost z Čech nebo ciziny by sis vybral jako rádce k přijímačkám, kdyby to šlo?
4. Čeho se nejvíc bojíš u přijímaček?

Honza 9.A

1. Policista nebo jinak pracovat pro stát, jsem vlastenec.
2. Nechtěl bych sloužit někomu nebo se o někoho starat
3. Paní učitelku Kubelkovou, s Ámosem bychom se asi nedomluvili.
4. Geometrie a vzorečky.

Ondra Š. 9.A

1. Strojvedoucí, protože mám rád vlaky.
2. Policajt, může umřít.
3. Paní uč. Kubelkovou.
4. Procent.

Šmejkal...

1. Zemědělec, máme to v rodině.
2. Politik, protože je to strašná práce a pořád se u toho lže.
3. Miloše Zemana

Domča 9.B

1. Samozřejmě něco dobře placeného. Jsem ráda, že jsem se rozhodla pro nějakou školu, natož abych věděla, co dělat v budoucnosti.
2. Čistič toitojek, obdivuju takové lidi.
3. Ředitele Cermatu nebo svoji babičku, ta mi poradí vždycky se vším.
4. Nejvíce se bojím svého strachu a geometrie.

Tereza

1. Na kriminálce, baví mě záhady a vyšetřování.
2. Uklízečka.
3. Babičku.
4. Rovnic.

Jirka 9.B

1. Jezdit kamionem, je to pohoda
2. Opečovávat důchodce.

Pet'án

1. Truhlář, protože táta je truhlář.
2. Sedět v kanclu, připadá mi to o ničem, je to nuda.

Kryštof

1. Technický pracovník CAD, jsou tam dobré peníze a baví mě práce v 3D.
2. Učitele, protože s mou povahou bych skončil na elektrickém křesle.
3. A. Einsteina.
4. Ničeho, když to nevyjde, půjdu na učňák.

Matěj

1. Herní vývojář.
2. Popelář.
3. Marek Čejka.
4. Bude to těžký!

Zdenka

1. Chtěla bych být kosmetička a líčit lidi, zkrášlovat je.
2. Popelářka, kdo by to chtěl dělat?
3. Svoji nejlepší kámošku Verču.
4. Nejvíce rovnic, vlastně celé matiky.

Katka P.

1. Mám vyhlídnutou zdravotnickou školu v Kolíně, protože ráda pomáhám, a pak vystuduji vysokou, ze které mohu být psychologem.
2. Nejspíš zametačka chodníků.
3. Paní uč. Kubelkovou.
4. Jsem hodně zbrklá ohledně přijímacích zkoušek. Když přede mnou leží text a já s ním mám pracovat, rozklepu se a nedokážu se soustředit.

Eliška

1. Zdravotní sestra, chci pomáhat.
2. Popelář, je venku i v zimě.
3. Mamku.
4. Slovních úloh.

Daniel 9.B

1. Truhláře, protože je to řemeslo a to je dnes potřeba.
2. Gynelkolog.

Vojta

1. Truhlář, instalater, baví mě to.
2. Učitel, už nechci do školy.

Myslíme si...

Ondra S.

1. Nevím.
2. Učitel, nechci už do školy.
3. Učitelku češtiny a matiky.
4. Rovnic.

Ondra Sn.

1. IT, moji sourozenci jsou ajťáci, a když jsem to zkoušel, zjistil jsem, že mě to baví.
2. Nechtěl bych jezdit vybírat jímky (h...ocuc)
3. Marka Čejku!
4. Rovnic.

Lukáš 9.B

1. Chci být automechanik, baví mě dělat na autech.
2. Popeláře, protože se pracuje venku za jakéhokoli počasí.
3. Tátu.
4. Bojím se rovnic.

Kačka

1. Nejspíš psycholožka, ráda pomáhám lidem s problémy.
2. Je jich víc, ale třeba by mě nebavila uklízečka.
3. Stačila by mi učitelka češtiny a matiky v jednom.
4. Hodně rýsování, rovnic a vedlejších vět.

Bára 9.B

1. Zatím ještě nevím, ale něco, co mě bude bavit.
2. Popeláře bych nechtěla dělat, ten smrad bych asi nevydržela.
3. Ptala bych se svého táty, ten ví všechno.
4. Slovníků úloh v matematice.

Denisa 9.B

1. Chci být zdravotní sestra, protože mě baví pomáhat lidem.
2. Nechtěla bych být uklízečka, je to moc špinavá práce
3. Maminku.
4. Rovnic a literky.

Milda 9.B

1. Budu podnikat.
2. Nechtěl bych být učitel.

Karolína 9.B

1. Kosmetička, baví mě líčit a dělat nehty.
2. V kanceláři, protože nevydržím chvíli sedět na místě.
3. Mámy.
4. Nejvíc se bojím geometrie.

Verča

1. Výzvědné a zpravodajské služby, je to velmi adrenalinové, nebezpečné.
2. Nechtěla bych dělat prodavačku, dělá pořád to samé.
3. Asi pana Žantovského, je velmi moudrý, už mi poradil.
4. Asi geometrie.

Marek

1. Jaderný technik, je to adrenalinová práce.
2. Nechci být youtuberem, je to podřadná práce.
3. Miloše Zemana, samozřejmě.
4. Bojím se špatné formulace otázek.

Šárka

1. Nevím ještě.
2. Uklízečka, protože je to takový nedostačující zaměstnání.
3. Mamku.
4. Práce s textem a geometrie.

Kamila

1. Zatím nevím, hlásím se na gympl. Ale nejpravděpodobněji inženýrem, architektem nebo návrhářem interiéru, protože mě baví vymýšlet, co by doma mohlo být jinak.
2. Popelář, je to prostě o ničem.
3. Alberta Einsteina.
4. Spíš matiky, hlavně geometrie.

Dominika 9.B

1. Chci být zdravotní sestrou, proto chci pomáhat lidem.
2. Uklízečku, protože jsem sama bordelář.
3. VláďaVideos.
4. Vedlejších vět a zlomků.

Míra 9.B

1. Elektrotechnik, chci pracovat ve stejné firmě jako tatka.
2. Lékař, nesnáším pohled na krev.
3. Tátu.
4. Bojím se literatury.

Katka 9.B

1. Protože mě baví různé účesy, tak chci být kadeřnice.
2. Nechtěla bych být doktorka, protože mi vadí krev.

Michal 9.B

1. Detektiv, bavilo by mě řešit vraždy.
2. Učitel.
3. Miloše Zemana.
4. Bojím se češtiny.

Mluvíte vulgárně???

Všímáte si, že stále více dětí mluví značně vulgárně? Je to trend naší doby? Mohou za tuto situaci jen děti a jejich puberta? Není to tak, že vulgárně mluví také stále více dospělí? Politici. V reality show a jinde v televizi. V diskusích na internetu. Kdokoli chce, obzvláště pokud je to ještě anonymně, ve smyslu ne z očí do očí, mluví přehnaně emociálně - a tudíž velmi často vulgárně. Přehání. Někdy to vypadá, že si v tom až libuje. I dospělí se takto často nedospěle chovají. Dochází jim, že jsou pro mladou generaci vzor, že ji takto nevědomě vychovávají?

Proč se to tak děje? Vždyť dříve mluvila vulgárně především spodina společnosti, dnes se stávají vulgarismy běžnou součástí života mnoha lidí. Proč? Zřejmě jde o určitý způsob uvolnění ve stresu, v napětí, v nezdaru (což potvrdila i následující anketa), nebo jde o nízké sebevědomí, které se projevuje agresivním slovním útokem těch, kteří si takto dodávají odvalu a sílu. Pochopitelně jde i o začlenění do určité skupiny lidí, kteří tato slova používají.

Je smutné, že v mnoha rodinách rodiče vulgární slova používají běžně (viz článek Honzy) a pak se není čemu divit, že tak mluví i děti.

Škola je pak další místo, kde nabírají tato slova na síle, obzvláště na 2. stupni, protože přece „jsme puberťáci“ a navíc je to „zakázané“, a co je zakázané, to je přitažlivé. Doufejme, že život naučí naše žáky vulgarismy šetřit, jakmile vpadnou do běžného dospěláckého života, neboť tam už s nějakým „volem“ opravdu nevystačí ☺.

M. Bílková

Proč lidi mluví sprostě?

Pokud se zaposloucháte do toho, co lidi říkají, tak určitě v jakékoliv společnosti uslyšíte pár sprostých slov. Ale položme si otázku, proč lidé tato slova používají? Myslím si, že jsou například naštvaní, něco jim nejde, mají na někoho zlost. Sprostá slova nepoužívají všichni, ale jenom ti, co chtějí být cool nebo se nějak zvýraznit, myslí si, že jsou potom zajímaví a že je budou druzí obdivovat. To asi nejvíc platí v puberťáckých partách. Lidi ale vulgární slova mohou také použít, aby uvolnili stres a napětí. Je zajímavé, že

spřátelá slova upoutají i malé děti v mateřských školách, a když je zaslechnou, rády je opakují, i když neví, co znamenají. Každý z nás už určitě nějaké to sprosté slovo vyslovil nebo si zanádal, ale každý by si měl uvědomit, jaká sprostá slova a v jakých situacích jsou ještě přijatelná a naopak - kdy se to zcela vylučuje. A když už si potřebujeme zanádat a nějaká sprostá slova použít, radši vyběhneme do lesa, zvířatům to snad vadit nebude. **Text Nehete**

následně napomeně, abych mu nenadával. Zpětně přijdu na to, že jsem možná někde prohodil právě slovo "vole". Nevím jak vy, ale já to neberu jako nějakou nadávku. Řekl bych, že si tím spíš pomáhám ve vyjadřování a vlastně to většinou ani nevnímám. Slovo míří do vzduchu, ale rozhodně neznamená, že je dotýcný vůl. Sprostě jsem mluvil už jako malý kluk (u nás v rodině se vždy mluvilo s nadsázkou) a nikdy mi to nepřišlo divné.

Uznávám ale, že jsou situace, kdy to opravdu není vhodné! **Honza, doprovodné foto z internetu**

Vole

Napsat úvahu na téma VOLE je velmi těžké, obzvláště pokud to slovo patří do vašeho běžného slovníku.

To jsem si říkal, když mi tento úkol zadala šéfredaktorka paní učitelka Bílková cestou z okresního kola olympiády v českém jazyce. Všimla si, že prý takřka za každým slovem užívám frázi "vole". Marek mi dokonce počítal, kolikrát jsem to řekl za 5 minut. Ani se neptejte! Je pravda, že mně nepříjde, že by se jednalo o něco zvláštního. Popravdě nechápu, když s někým rozprávím a on mě

Zajímaly nás názory dětí - proč mluví vulgárně

A tak jsme se ptali v některých třídách (8. A, 9. A, 6. B, 6. A). K tématu nás inspirovali redaktori z Druhého patra (spřátelená redakce z Frenštátu pod Radhoštěm), kteří se také ptali. A odpovědi byly podobné. Zajímavé bylo, že mladší žáci tento fakt berou jako samozřejmost. Starší se zamýšleli více a jejich odpovědi byly zajímavější. Ty nejzajímavější zveřejňujeme.

Proč žáci mluví sprostě, vulgárně? Z jakého důvodu?

Chtějí vyjádřit vztek, nesouhlas, ale používají sprostá slova i jen jako vyplnění věty. Jsou naštvaný, třeba nemají rádi školu. Zvyšují si ego. Cítí se hustě. Někdo z frajeřiny, nebo aby byl zajímavý. Mnozí si hrají na něco, co nejsou. Jsme frajeři. Dává jim to pocit, že jsou vyspělejší a zajímavější než ostatní. Protože jsou v pubertě, tak je to normální. Možná nemají dostatečnou slovní zásobu. Připadají si jako páni světa. Většinou to slyší od starších. Slyší to od druhých. Myslí si, že je to běžné, moderní.

Mluvíš taky tak? V jaké situaci?

...já sama je - sprostá slova - taky používám, nějak automaticky, ze zvyku. Ano, když jsem naštvaná. Jen mezi kamarády. Mluví tak pořád. Třeba, když se naštvu nebo při fotbale. Ano, když udělám něco špatně.

Vadí ti, když se používají vulgární slova v některé situaci? V jaké?

Moc mi to nevadí, ale když někdo někoho hnusně uráží, to mi hodně vadí. Vadí, pokud tak někdo mluví pořád. Vadí mi, když někdo použije sprosté slovo před učitelkou, je to trapný.

Vadí mi to při nějaké společenské situaci, třeba při společné večeři, nebo když se něco důležitého řeší. Nevadí, ale na učitele mluvit sprostě je blbě. Vadí mi to, když se sprostá slova používají k vyjádření citů, radosti, ale i na veřejnosti. Vadí mi, jak si sprostě nadávají malé děti a ještě se tomu smějí, to je mi líto. Určitě je to nevhodné, když se mluví se staršími lidmi. Vadí mi to doma před rodiči.

Vadí mi, když tak mluví holky, je to hnusné, jak si z legrace nadávají, že tak mluví kluci, to je normální, ale holky by neměly. Vadí mi to třeba na návštěvě. Vadí mi to všude. Vadí mi to při jídle. Při hodině. Vadí mi, když to používají děti proti rodičům.

Kdy jsi začal používat neslušná slova? Od koho jsi je pochytil?

Od raného dětství, doma se vždycky mluvilo „s nadsázkou“. Asi ve 4. třídě od spolužáků, kamarádů a sourozenců. Od starší sestry. Od otce. Od rodičů. Od dědy. Asi v pěti letech.

Považuješ slovo „vole“ za normální oslovení nebo nadávku?

Tohle bohužel říkám dost často, aniž bych si to uvědomila, ale chci se to odnaučit, u holky je to divný. Není to nadávka ani oslovení, je to běžná fráze, jako lidi říkají třeba bože, sakra, pomáhají si tím při vyjadřování. Je to úplně běžné, lidi ani neví, že to říkají. Normálka.

Jak by bylo možné zařídit, aby se žáci (a ostatní) odnaučili mluvit vulgárně.

Za trest třeba sebrat počítače, telefony... Vyhlásit soutěž o deset nejslušnějších dětí ve škole, třeba za rok, vítězi by dostali nějakou velkou cenu. Za každé sprosté slovo facku.

Aby ti, kteří mají u žáků respekt, mluvili slušně, jako vzor.

Asi to možné není, jen asi tlouct. Když používají sprostá slova dospělí, tak nemají děti dobrý příklad. Kdo vydrží nemluvit sprostě dýl, dostane 5 000 korun.

Jedině asi přísnou výchovou, ale proč? Když se to nepřehání, jsou to slova jako každá jiná.

Myslím, že to není možné, jediné čas odnaučí lidi některým zlovykům, lidi potřebují čas, aby si uvědomili, jak se svými slovy nakládají. Že by fyzické tresty?

Když den nepromluví sprostě, dostanou 100 korun. To je těžký, někteří si neuvědomují, že tak mluví, takže uvědomění by možná pomohlo nebo taky naučit se jiná slova, která můžou vyjádřit vztek a tak jinak. Většinou tak mluví lidi, když jsou naštvaní, takže možná by pomohlo, kdyby se k sobě lidi chovali líp, tolerantněji...

Třeba lehčí elektrickou ránu do ramene za sprosté slovo. To se asi zařídit nedá, lidi mají prostě takový slovník, a kdyby se mělo za každé sprosté slovo střílet, asi by už lidstvo nebylo. Rána gumičkou. Místo sprostého slova říkat třeba mrkvičko. Za sprosté slovo 50 korun.

To asi nejde, kdyby se přestalo mluvit sprostě, čeština by přišla o část své jedinečnosti. Asi to nejde.

To asi už nejde.

Takže závěr ankety? Naši žáci zatím bohužel berou vulgární slova jako běžnou součást života. Doufáme, že dokáží alespoň odhadnout, kdy a kde není vhodné je užívat!!!

Přemýšleli jste, jak vznikla česká sprostá slova?

Zajímá vás, odkud pochází česká sprostá slova? České vulgarismy jsou světovým unikátem. Nevíte to? To já donedávna také ne.

Prvním nejběžnějším a nejznámějším českým vulgarismem je **slovo p...l**. Toto libozvučné slovo prošlo v historii několika etapami. Poprvé se prý objevuje v době Karla IV. v jedné české kronice: „Na bitevním poli leží bojovníci padlí a myši vyvěrajíc z pole hlodají jich prdele.“ V Praze se také objevují lidé se jmény, či přízvisky s tímto slovem. Příkladem je Mauricius pistor dictus Prdel, tedy Mořic pekař řečený Prdel. Slovo je používáno jako odborný výraz pro zmiňovanou část těla až do roku 1800. Postupem času se stalo slovem vulgárním. Mnozí z nás však toto slovo za vulgární nepovažují. Dnes máme tu prdel v ženském rodě, zatímco v minulosti to byl ten prdel. Eufemismem je „jdi do prčic“. Skalní útvar na obrázku se jmenuje Ďáblova prdel.

Další slovem je **vůl**. Mezi lidmi užívané jako „vycpávka“ místo slova člověče (čěče), což se v žádném jiném jazyce na světě nevyskytuje. Za první republiky je zpopularizovali Voskovec a Werich. První písemný důkaz o používání slova vole jako oslovení kamaráda pochází z 19. století, prý dokonce z Kouřimska. Na plakátu oznamujícím narození císařského dítěte byl text: „Hele vole, zrodilo se pachole!“ Svůj boom slovo vole zažilo po druhé světové válce. A víte, proč se nad slovem vůl píše kroužek? Bylo to

takhle. Dříve se říkalo např. duom, kuora a vuol. Protože se čeština zjednodušovala, začalo se „o“ vynechávat. Místo čárky pak začali zapšklí staromilci psát kroužek nad u, jako upomínku na „o“, které se vytratilo.

A co slovo **h...ol** Říkáme mu všelijak. V nářečí např. jako houno, nebo hůvko. Pochází ze staroslovanského govno. Užívá se už odpradávná. Dříve to bylo označení pro zvířecí exkrement, stejně jako dnes (gov- znamená dobytek) a označení pro jakýkoliv výkal vzniklo až později. Běžně jej užíváme jako výraz pro odmítnutí, nesouhlas, nahrazujeme jím nic nebo žádný a také jej užíváme jako citoslovce. Eufemismem k tomuto slovu je „houby“.

Dalším slovem, na které si ještě troufnu, je **hajzl**. Vzniklo přenesením z německého häusel, což je výraz pro suchý záchod, kadibudku. Dnes jím označujeme někoho, kdo nás zradil nebo nám lhal. Ovšem je to i příjmení, které nosí v Čechách 14 lidí! Eufemismus je např. „jdi do háje“.

Doufám, že jste se něco zajímavého dozvěděli o českých vulgarismech. Je jich samozřejmě více, ale myslím si, že nepatří do našeho časopisu. Sem by ta ještě sprostší psal asi už jenom **nějaký vuol!**

Jonáš

(čerpáno ze Streamu.cz z pořadu [Uzlíky na jazyku](#) a z [Wikipedie](#))

Ptáme se...

Noční orientační běh

V pátek 3. března proběhl v Kouřimi noční orientační závod v běhu nebo chůzi na podporu lidí s roztroušenou sklerózou.

Na závod jsem se těšil už od chvíle, kdy jsem o něm poprvé uslyšel. Proč? Zkrátka mám rád orientační běh a rád se ho účastním, zvláště pokud jde o dobročinnou věc. Po tom, co jsem dorazil na místo startu, říkal jsem si, že je tam již dost lidí a že jich už moc nedojde. To jsem se ale moc spletl - velká většina se totiž objevila až po mém příchodu. A ještě ke všemu byli téměř všichni oblečení v oděvu a obuvi určené na běh, což se o mých kanadách a vojenském úboru říci zrovna nedalo. Nejdřív jsem si říkal, že takto velký počet závodníků bude možná trochu

problém vzhledem k hromadnému startu. Nakonec se ale ukázalo, že organizace byla velmi dobře řešená a - tedy pokud vím - nikdo nebyl ušlapán téměř dvěma stovkami účastníků.

Já jsem zvolil taktiku sbírání kontrol systematicky. Nebyl jsem sám, který mířil k jedničce. Hned na první kontrole se ukázalo, že někteří závodníci příliš nepochopili smysl závodu - zmateně totiž hledali lampion s kleštičkami, který je v OB obvyklý. Všech třicet kontrol jsem prošel téměř stejně. Ke konci, kdy mi jich zbývalo ještě asi sedm, jsem si říkal, že podle průměrného času stráveného hledáním jedné kontroly (ano, i takové věci jsem si počítal), nemůžu absolutně stihnout obejít zbytek stanovišť do hraničních 75 minut. Po prozkoumání mapy jsem zjistil, že zbývající kontroly jsou dost blízko u sebe, takže jsem ze sebe vydal poslední síly, které mi ještě zbývaly, a doběhl jsem do cíle. Bylo docela demotivující, že paní učitelka Hřebíčková mě potkala zhruba padesát metrů před cílem a dala si tu práci, aby jím proběhla kousek přede mnou! Každopádně jsem byl na sebe hrdý, že jsem celý závod zvládl ještě 15 minut před koncem limitu a že jsem dokázal dojít do haličky na čaj, neboť již na úplném začátku závodu mě nohy po tréninku stolního tenisu příliš dobře nenesly. Samozřejmě jsem si říkal, že jsem asi nedopadl úplně nejhůře, protože hodně lidí dobíhalo až po mně a říkali, že nemají všechny kontroly. Ale i přes to bylo pro mě vítězství v mé kategorii velkým překvapením. Jsem rád, že jsem se mohl zúčastnit tohoto závodu, hlavně proto, že byl pro dobrou věc a můžu mít dobrý pocit, že i já jsem svou účastí přispěl.

Marek

Paní učitelka Randíková se Marka Čejky, žáka 9.A a vítěze NOB v kategorii žáci, ještě ptala:

1. Marku, ve své kategorii jsi zvítězil, čekal jsi to, nebo jsi byl spíše překvapený?

Na jednu stranu jsem si myslel (vzhledem k tomu, že na posledním OB v Kouřimi jsem se také umístil docela dobře), že bych nemusel být poslední, a i když jsem říkal před startem s nadsázkou „jdu si pro zlato“, tak jsem až takový úspěch opravdu nečekal.

2. Zkus popsat atmosféru před startem, byl jsi nervózní?

Nedá se říci, že jsem byl nervózní přímo ze závodu, spíše z té spousty lidí a velké konkurence, která se dostavila – a všichni na rozdíl ode mě oblečení v oděvech a obuvi určených na běh, mnozí se protahovali a bylo vidět, že jsou to opravdu běžci.

Ptáme se...

3. Jak ses na tento závod připravoval?

Kromě toho, že jsem se před závodem notně rozhýbal na ping-pongu, asi nijak.

4. Místo klasických kontrol se odpovídalo na otázky. Jaká otázka ti zabrala nejvíce času?

Pokud nepočítám „kufr“ u otázek 12 a 13, tak nejspíš otázka 24, neboť mi chvíli trvalo najít na tabuli délku turistické trasy.

5. Věděl jsi odpověď na některou otázku předem, aniž bys doběhl na místo označené v mapě?

Na dvě otázky na náměstí - letopočet na kameni jsem si sečetl v hlavě a půdu ze Zborova jsem si pamatoval ještě z doby, kdy mi někdo objasnil, co to „prst“ znamená.

6. Udělal jsi v závodě nějaký „kufr“ (to znamená chybu, že jsi se ztratil nebo odbočil jinde)?

Jak jsem zmínil - u otázek 12 a 13 již zapracovala únava a špatně jsem si otočil mapu, proto jsem z náměstí vlezl do špatné ulice, kde jsem marně hledal domy, které byly popsány v otázkách.

7. Byla nějaká chvíle, kdy jsi použil buzolu?

Někdy jsem si nebyl úplně jistý, v které ulici stojím, proto jsem si radši podle buzoly přeorientoval mapu, „abych se našel“.

8. Závod byl formou scorelaufu, to znamená, že sis sám volil trasu. Prozrad' našim čtenářům, jak jsi postupoval při závodě, jak jsi kontroly sbíral za sebou?

Já osobně se snažím postupovat systematicky, tak abych šel trasou, která nebude příliš dlouhá, tudíž abych se příliš nevracel a neztrácel čas. Ovšem i to se občas nepovedlo, když jsem v mapě přehlédl kontrolu, tak jsem se prostě vrátit musel. V tomto závodě jsem kontroly sbíral směrem kolem centra města, které jsem proběhl až úplně nakonec. Vzpomínám si na pána, který na zářijovém OB v Kouřimi říkal, že při scorelaufu je jedna z nejdůležitějších věcí právě naplánování trasy, s čímž nemůžu nesouhlasit.

9. Když bys měl procentuálně vyjádřit poměr běhu a chůze, jak by to asi bylo?

Nemůžu to říct přesně, ale tipoval bych to tak 70% běh a 30% chůze. Vím určitě, že běhu bylo rozhodně více než minule.

10. V závodě se asi dost křížily závodníkům trasy, máš nějakou příhodu při střetu s jinými závodníky?

U prvních asi třech kontrol jsem několika skupinkám poradil, že tentokrát se do průkazu necvaká, ale musí se podívat na otázky, protože jsem viděl, že jsou zmateni a závod by pro ně ztratil smysl. Jinak jsem občas u kontrol potkával paní učitelky a ani jsem o tom nevěděl.

11. Co bys vzkázal těm, kteří by také rádi byli v orientáku úspěšní?

Rád bych podotknul, že orienták není rozhodně jen o běhu, nýbrž o klidném a pohotovém myšlení a hlavně taktickém uvažování. Důležité je se nestresovat, protože to se pak všechno ještě zhorší.

12. Shrňme to pozitivně, co se ti na závodě nejvíce líbilo? ☺

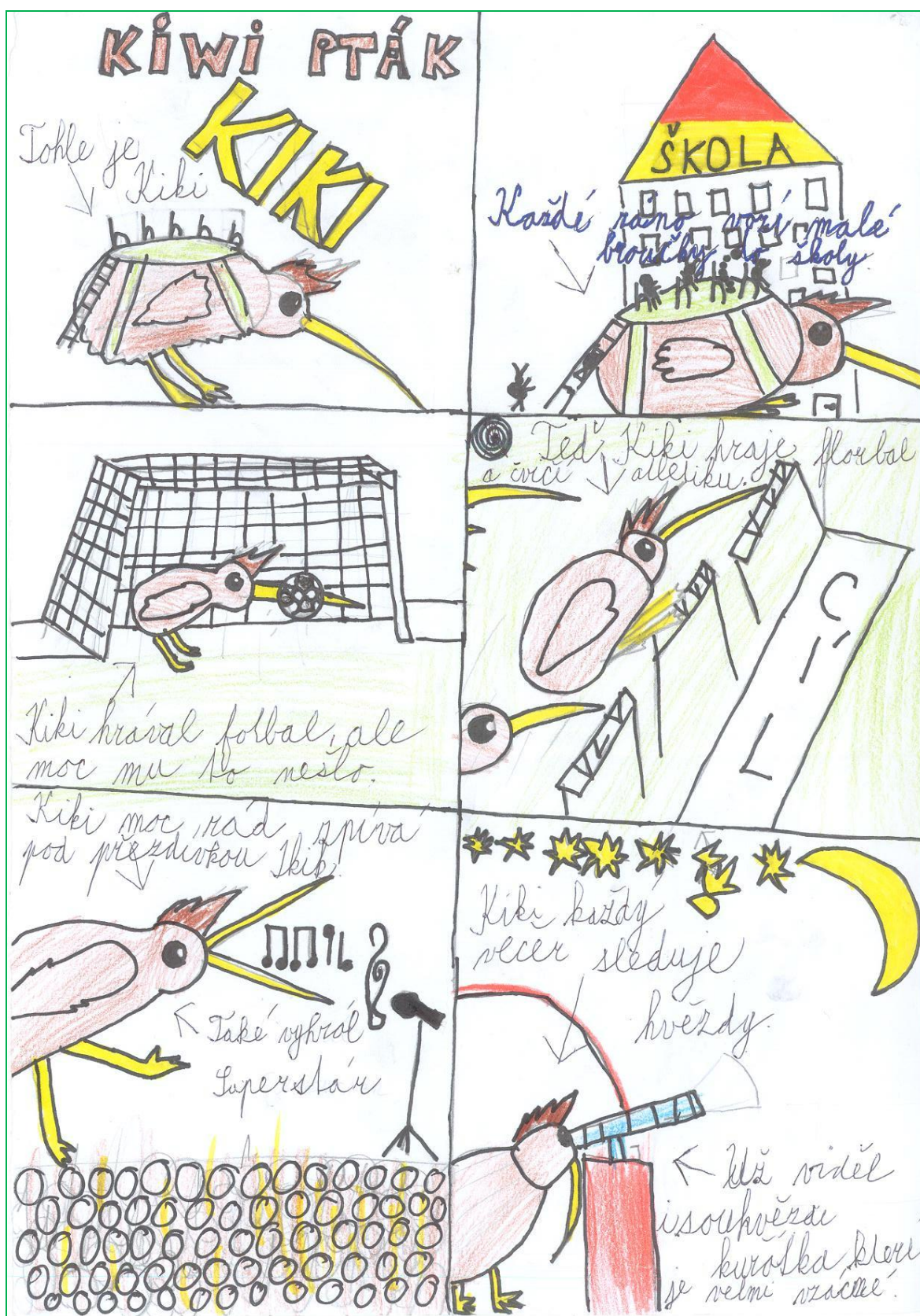
Líbil se mi hlavně nápad udělat charitativní akci ve stylu OB, protože si myslím, že to je sport opravdu téměř pro každého, tudíž to jistě přilákalo hodně lidí. Líbila se mi přátelská atmosféra nejen ze strany pořadatelů, ale i ze strany závodníků, což ostatně nechybělo na žádném závodě, kterého jsem se dosud účastnil. Také oceňuji, že všichni (tedy pokud vím) hráli fair-play a že lidé jsou ochotní i v pátek večer jít sportovat, když je to pro dobrou věc.

* * * * *

„Pane učiteli, jaký je váš názor na studentky, které si malují oči?“
„Ale vcelku kladný. Ty holky vůbec nebrečí, když dostanou špatnou známku.“

Bavíme se...

Mates a Fífa

Bavíme se...

Kouzelné duplikující jezero

(zapomenutý únorový příběh...)

Jednou kdysi dávno žil byl jeden spravedlivý a moudrý král, který měl hodného pomocníka. Pomocník králi každý den pomáhal, ale za mnoho let kralování král zestárl a pomocník měl stále více práce. Jednou si pomocník četl knihu o čárech a tajemných jeskyních. Dočetl se, že daleko v opuštěném lese existuje jeskyně, kde je kouzelné duplikovací jezero, a když řeknete kouzelnou básničku a vstoupíte do jezera, vynoříte se v té

samé jeskyni, jenže dvakrát. Kdyby měl pomocník dvojče, mohlo by mu pomáhat s prací na zámku. Tak hned druhý den, když měl volno, se pomocník vydal do lesa. Hledal dlouho, až v poledne našel konečně tu jeskyni. Vchod do jeskyně byl zamrzlý, ale skulinou se tam dalo vstoupit. V jeskyni opravdu bylo jezero, které se blýskalo a třpytilo se. Pomocník řekl kouzelnou básničku a pak vstoupil do jezera. A stalo se to, vylezl ven a byl dvakrát. Bylo to neuvěřitelné, jeho dvojník byl úplně stejný, oči, vlasy, velikost. Pomocník se svým dvojčetem se vrátili na zámek a střídali se ve službě u krále, takže si jeden den odpočinul pomocník a druhý zase jeho dvojče. Králi tedy vždy splnili, co si přál, a zároveň měli každý čas i sám pro sebe.

Dnes už král a ani pomocník se svým dvojčetem nežijí, ale kouzelné jezero stále existuje, a když budete mít štěstí, možná ho jednou také objevíte. **Text Nehete, fotografie Petr Ondryáš, Druhé patro**

Puzzlík

školní měsíčník

ZŠ Miloše Šolleho Kouřim

13. ročník

Redakce 2016/2017:

Grafik:

Blanka Pavelková (BPav)

Redaktoři:

Tomáš Chlubna (Jonáš), 8.A

Michal Nedvěd (Myšák), 7.tř.

Marek Čejka (Marek), 9.A

Jan Bug (Honza), 9.A

Matěj Drahota (Nehete), 9.A

Šéfredaktorka

Marie Bílková (MBí)

KONICA MINOLTA

Vytištěno na produkčním tiskovém zařízení Konica Minolta bizhub PRESS C1060L, za přispění pana Martina Wojewody a společnosti Konica Minolta Business Solutions Czech, spol. s r.o.

Náklad 100 výtisků pro žáky a pedagogy školy.

Časopis k nahlédnutí na školních nástěnkách,

na městské vývěsce na poště a na stránkách školy www.zsk.cz

Redaktor elév:

8.A

Alex Bálek (Alex)

6.A

Jan Strunecký (Čenda)

Matyáš Wojewoda (Dody)

6.B

Šimon Paclt (Mišon)

5.A

Ema Alexandrová (ačmE)

Míša Olivová (Oliva)

5.B

Eva Kůsová (Wewerka)

Matěj Kolpak (Mates)

Filip Nedvěd (Fífa)

Ondra Chlubna (Chondra)

